

KZRFES

GLASILO ZVEZE FANTOVSKIH ODSEKOV V LJUBLJANI. — IZHAJA VSAK DRUGI ČETRTEK. —
NAROČNINA: LETNO DIN 20, POD SKUPNIM OVITKOM DIN 18. — ROKOPISI SE POŠILJAJO
NA NASLOV: UREDNIŠTVO »KRESA«, LJUBLJANA, KRŽIČEVA 6. — UPRAVA: »KRES«, RA-
KOVNIK, LJUBLJANA 8. ČEKOVNI RAČUN ŠT. 17.871.

LETO XI.

LJUBLJANA, ČETRTEK 3. OKTOBRA 1940.

ŠTEV. 20.

Naša bodočnost!

Kdor hoče naše fantovsko življenje približe spoznati, naj se približa našim domovom, našim telovadnicam, da bo spoznal, kaj naši fantovski odseki nudijo. Mladina se skozi celo leto sistematično vzgaja, poleg radosti in zabave najde še dolžnosti.

Edino mesto, ki nadomesti dom in šolo, da dá mladini to, česar ji drugi ne morejo dati, in ji omogočiti, da postane pravi in popolni človek, je telovadnica — je društveni dom.

Tu se z raznimi vajami razvija telo, da postane čvrsto, odporno in lepo. Da to doseže, mora imeti čvrsto voljo biti vztrajen in pazljiv. Da se zamore razumeti z drugimi, se mora odreči mnogim svojim zahtevam, mora popuščati, ker ni sam. Ali kadar uspe, da izpolni svojo organizacijsko dolžnost, tedaj je ta mladina ponosna in srečna.

Fantovski odseki gredo tudi za tem, da razvijejo v vseh svojih članih samostojnost, tovarištvo, zatajevanje in ljubezen do bližnjega. Tako se po malem v fantih ustvarja podlaga za zdravo socialno razumevanje. Nauče se tudi, da človek velja samo toliko, kolikor je sposoben, da dela, priuči se točnosti.

Mladina je vedno ista, dobra, nepokvarjena, čistih duš. Toda mi moramo to mladino razumeti. Če hočemo od nje nekaj dobiti, ji moramo tudi nekaj nuditi. Dobimo jo samo tedaj, če ji nekaj damo. Toda znati ji dati je umetnost. Ali ono, kar je v tej umetnosti najglavnejše, je ljubezen! Tisti, ki to mladino ljubi, ta lahko z njo vse doseže.

In ko ta mladina, vzgojena v naši organizaciji, doraste, spozna in razume naše vzvišene ideale. Ta mladina, ki prihaja iz naših organizacij, je polna zanosa in poleta. Skupno življenje v organizaciji ustvarja močne in trajne bratske vezi in se veže na moralne obveznosti, katere čuvajo fanta pred slabimi dejanji. Mladina v organizaciji gradi sebi nov svet zadovoljstva in veselja, ki daje smisel za delo in življenje. Ta mladina bo zmožna in dovolj močna, da se upre vsakemu zlu. Ta mladina je ponosna in nikdar ne bo dovolila, da živi na tuj račun.

Zato bi morali vsi skrbni starši in vsi vzgojitelji z voljo nekaj storiti, da pomagajo naši fantovski organizaciji in naši mladini, da bo mladina, naša bodočnost nekoč v resnici v srečo in blagor svojega naroda in države. Le pri nas vzgojena mladina bo zares — naša bodočnost!

Zemljak V.

Kralj Peter II. polaga venec ob spomenik njegovega očeta.

Telesne vaje se bore proti zločinu in nemorali, saj to dvoje izvira le iz brezdelja in slabe družbe.

TELOVADNE TEKME NA STADIONU

17. in 18. avgusta 1940 je imela slovenska mladina na Stadionu v Ljubljani zopet svoj praznik. V medsebojni plemeniti borbi je tekmovala za častni naslov prvaka ZFO na polju telesne kulture.

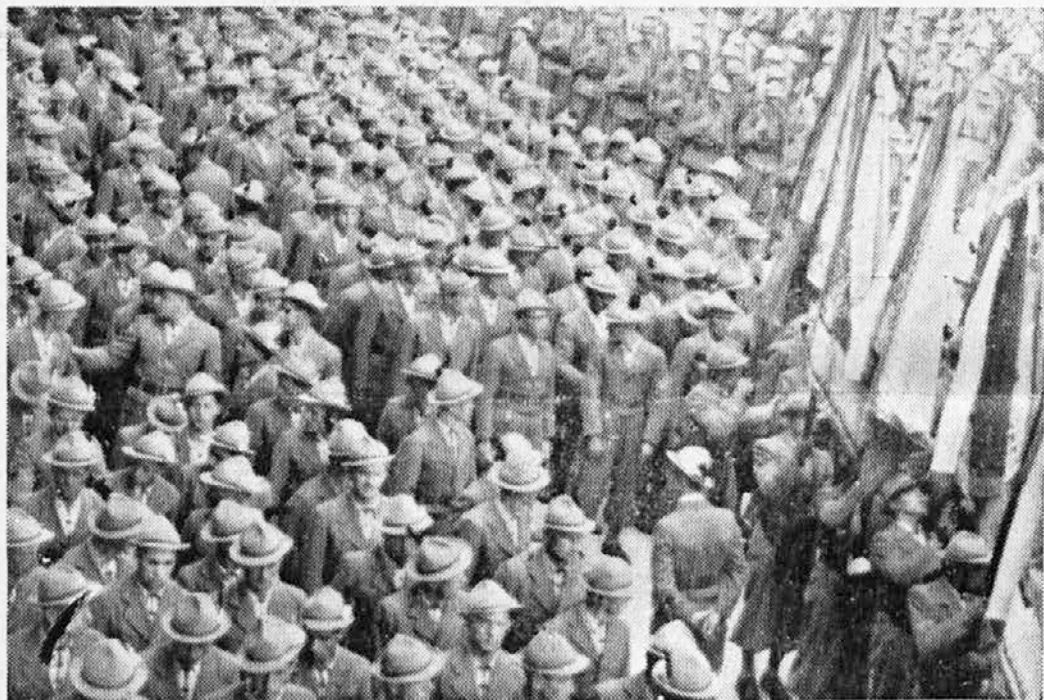
Mlada telesa fantov so zopet poživila areno Stadionu.

Začetku tekem je z velikim zanimanjem sledil profesor Silvo Kranjec, prosvetni inšpektor v Ljubljani, velik prijatelj mladine.

Kljub težkim in izrednim razmeram, v katerih živimo, se je zbralo na poziv ZFO lepo število mladine — tekmovalcev —, ki so pokazali pa tudi dokazali, da delo po odsekih tudi v teh časih ne počiva. Mnogi so seveda manjkali, toda opravičeno, saj stoje na važnejših mestih, v službi domovine, ki zahteva celega človeka, močnega po duhu in telesu.

pisano. Kmečki fantje, delavci, dijaki, inteligenti, mladi, vsi harmonično zlit v celoto, kot bi živeli skupaj že leta in leta. Bilo je vse skupaj res bratsko! Med vsemi temi pa tudi dva seniorja l. s. br. Jeriha in Ramšak, najstarejša tekmovalca.

Po končanih tekmah je bilo silno navdušenje in tekmovalci komaj čakajo prihodnjih tekem, ko se bodo med seboj zopet pomerili, s seboj pa pripeljali še mnogo mnogo onih, ki se tokrat tekem niso mogli udeležiti. Načelnik br. Kermavner je takoj po končanih tekmah razdelil zmagovalcem darila, plakete in diplome, ter jih pri tej priliki tudi primerno nagovoril in povabil na prihodnje tekme v letu 1941, ki bodo po obsegu najmanj tako velike, kakor so bile zadnje pri I. mednarodnem mladinskem taboru v Ljubljani leta 1938.

Nad vse častna udeležba ZFO pri odkritju spomenika viteškemu kralju Aleksandru I. Zedinitelju v Ljubljani 6. IX. 1940.

Tekme so se lepo in v redu razvijale. Res veselje in pravi užitek je bilo gledati nastopajoče tekmovalce, ki so napravili sliko arene zelo pestro, saj so nastopali istočasno člani in mladi. Na južni strani arene smo videli krasno izvajanje obveznih članskih prostih vaj, nasproti tem so se slišala rezka povelja načelnika vrste, ki je strumno izvajala redovne vaje, ne daleč od tu živahno vrvenje mladcev, ki, skoraj bi rekel, igraje dosegaajo mero pri metu granate, zopet na drugi strani učinkovito izvajane vaje mladcev s prapori, ob robu arene na telovadnih orodjih izvajajo izurjeni telovadci predpisane tekmovalne vaje, kjer se vrši najhujša borba, nato še lahka atletika itd., itd. Eni branijo naslov prvaka od zadnjih tekem, drugi se za ta naslov bore. Vse to se je vrstilo poldrugi dan, ne da bi se kdo utrudil, kaj še naveličal. Vrvenje je bilo zelo živahno, mlado pomešano s starim, toda v najlepšem redu, vsaka skupina pri svoji ocenjevalni komisiji, kakor je bilo pred-

Najboljši med posamezniki je bil zopet **Natlačen Fric z Jesenic**; ta je prejel v stalno last kar dvoje krasnih daril, darilo prosvetnega ministra dr. Antona Korošca in darilo ministra dr. Mihe Kreka. Obe darila preldeta v njegovo stalno last, ker si jih je priboril po trikratni zaporedni zmagi.

Med seniorji, t. j. starejšimi tekmovalci (nad 38 let stari) je bil nagrajen **br. Nace Jeriha, Dev. Marija v Polju**; ta je že drugič prejel prehodno darilo mariborskega župana dr. Juvana. Starejši tekmovalci naj bodo za zgled vsem mlajšim, da se telovadba ne konča pri dvajsetih ali petindvajsetih letih, ampak da se ista pri količkaj dobri volji lahko goji do poznih let starosti, ko se lahko še vedno dosegaajo lepi uspehi, je pa tudi zdravju nad vse koristna.

Od mladcev se je najbolj izkazal in postavil **Tone Burja iz Št. Vida nad Ljubljano**; ta je tudi po tretji za-

poredni zmagi prejel v stalno last srebrni pokal tvrde Mozetič iz Ljubljane.

Zmagovalna vrsta v srednjem oddelku so bili **dijaki iz St. Vida nad Ljubljano**; ti so se sijajno pripravili, dosegli pri tekmah **89.82%** vseh dosegljivih točk, že v tretje zaporedoma zmagali, zato pa tudi za stalno obdržali zlat pokal ministra dr. Miha Kreka.

V nižjem oddelku so se najbolj izkazali, zaslužno in častno zmagali **odlični fantje iz Radovljice**; ti so prejeli prehodno darilo ljubljanskega župana dr. Jure Adlešiča, za **93.30%** od vseh dosegljivih točk.

Med zmagovalci vrst mladeev pa so bili zopet **dijaki iz St. Vida nad Ljubljano**; ti so za svoja krasna izvajanja prejeli že v drugič darilo tvrde »Alpina« iz Ljubljane, saj so dosegli celih **93.15%** od vseh doseglj. točk.

Z darili so bili nagrajeni le zmagovalci in zmagovalne vrste, plakete in diplome pa so prejeli tudi mnogi drugi, ki so dosegli častna mesta in predpisane rezultate. Vsi oni, ki so dosegli **75%** od dosegljivih točk, pa prejmejo diplome naknadno.

Deseterboj.

1. Natlačen Fric, Jesenice	263.56
2. Železnik Franc, Jesenice	239.20
3. Hercig Ivan, Celje	233.50
4. Kermavner Franc, Kranj	225.60
5. Vidmar Milan, Jesenice	212.36
6. Kokot Slavko, Celje-Beograd	206.28

Višji odderek, posamezniki.

1. Peršin Franc, Ježica	201.75
2. Zele Pavle, Celje	172.40

Srednji odderek, vrste.

1. Šent. Vid nad Ljubljano, škofovi zavodi	969.99
2. Zasavsko okrožje (dva tekmovalca izostala)	603.20

Srednji odderek, posamezniki.

1. Dolinar Zvonimir, Št. Vid nad Ljubljano	171.25
2. Albrecht Tone, Št. Vid nad Ljubljano	166.08
3. Rigler Franc, Št. Vid nad Ljubljano	165.00

Odkritje spomenika; med državno himno.

Vsem brez razlike, zlasti zmagovalcem k uspehu iskreno čestitamo in kličemo: **prihodnje leto na svidenje!**

V naslednjem podajamo točen pregled uspehov vseh tekmovalcev, za najboljše pa so objavljeni v »Vaditelju« podrobni rezultati za vsako telovadno panogo, oziroma lahko atletiko posebej.

Prihodnjič objavimo rezultate lahkoatletskih tekem na Stadionu v dneh 24. in 25. avg. t. l.

Sedaj pa naj si vsak ogleda svoje in drugih uspehe, nato pa napravi sklep, da se prihodnje leto v taki objavi pomakne čimbolj v ospredje, cilj vsakega pa mora biti: **znaga!**

Dvanajsterboj.

1. Natlačen Fric, Jesenice	303.56
2. Železnik Franc, Jesenice	266.70
3. Hercig Ivan, Celje	266.25
4. Kermavner Franc, Kranj	259.85
5. Kokot Slavko, Celje-Beograd	245.68
6. Vidmar Milan, Jesenice	243.11

4. Erman Tone, Št. Vid nad Ljubljano	160.75
5. Konjar Jaka, Št. Vid nad Ljubljano	157.00
6. Jemec Ivan, Sv. Helena	154.00
7. Zajc Jože, Št. Vid nad Ljubljano	149.91
8. Šmidovnik Janez, Št. Vid nad Ljubljano	147.66

Nižji odderek, vrste.

1. Radovljica	783.70
2. Št. Vid nad Ljubljano, škofovi zavodi	767.20
3. Dob pri Domžalah	765.65
4. Ljubljana — Rokodelski dom	757.40
5. Ljubljana - Moste	747.50
6. Zagorje ob Savi	738.95

Nižji odderek, posamezniki.

1. Pečnik Mirko, Radovljica	135.50
2. Novak Janez, Ljubljana - Moste	133.10
3. Levičar Stane, Ljubljana — Rokodelski dom	133.05
4. Štrukelj Miha, Dob pri Domžalah	133.00
5. Ravnik Ludvik, Radovljica	132.75
6. Ogrinc Ludvik, Ljubljana — Rokodelski dom	132.25
7. Ravnik Alojzij, Radovljica	131.90

8. Lasič Alojzij, št. Vid nad Ljubljano, šk. zav.	131.35
Rasperger Stane, št. Vid nad Ljublj., šk. zav.	131.35
9. Urenc Franc, Radovljica	131.00
10. Herman Rado, Ljubljana - Moste	130.50
11. Penič Albin, Zagorje	130.00
12. Jelenc Jože, št. Vid nad Ljubljano, ško. zav.	129.25
13. Leskovec Lado, Ljubljana - Moste	129.00
Umek Miha, št. Vid nad Ljubljano, šk. zav.	129.00
14. Pučko Andrej, Dob pri Domžalah	128.85
15. Pregelj Jože, Ljubljana — Rokodelski dom .	128.75
16. Gabrijel Mirko, št. Vid nad Ljublj., šk. zav.	128.50
17. Podbevšek Franc, Dob pri Domžalah	128.25
18. Grčar Rudolf, Zagorje ob Savi	127.70
19. Erman Ivan, Radovljica	127.05

Seniorji — nad 38 let stari, posamezniki.

1. Jeriha Ignacij, Dev. Mar. v Polju	153.96
2. Ramšak Ivan, Sv. Helena (med tekmo odst.)	75.52

Tekme vrst mladcev.

1. št. Vid nad Ljubljano, škofijski zavodi . . .	782.40
2. Dob pri Domžalah	691.75
3. Groblje pri Domžalah	671.75

Tekme vrst mladcev, posamezniki.

1. Vršaj Egidij, št. Vid nad Ljubljano, šk. zav.	135.50
2. Krajnik Franc, št. Vid nad Ljubljano, šk. zav.	132.75
3. Škele Jože, št. Vid nad Ljubljano, škof. zav.	132.35

Častni obhodi.
Naši tekmovalci
v Franciji.

Koršič Franc, Ljubljana — Rokodelski dom	127.05
20. Strukelj Anton, Dob pri Domžalah	126.00
21. Pečnik Darko, Radovljica	125.50
22. Orehek Pavel, Dob pri Domžalah	125.45
23. Herman Silvo, Ljubljana - Moste	124.30
24. Aleš Ivan, Dob pri Domžalah	124.10
25. Aleš Leon, Dob pri Domžalah	122.75
26. Haložan Drago, Dev. Marija v Polju	122.50
Kržišnik Ferdo, Zagorje ob Savi	122.50
27. Dernovšek Davorin, Zagorje ob Savi	121.75
28. Krmel Anton, Ljubljana — Rokodelski dom	120.60
29. Prosenec Franc, Zagorje ob Savi	120.50
30. Oražem Jože, Ljubljana - Moste	119.65
31. Cerar Ciril, Dob pri Domžalah	118.50
32. Zupančič Andrej, št. Vid n. Ljublj., škof. zav.	117.75
33. Zeleznik Ivan, Zagorje ob Savi	116.50
34. Kurnik Rudolf, Ljubljana — Rokodelski dom	115.70
35. Prašnikar Ignacij, Zagorje ob Savi	115.25
36. Janež Stane, Ljubljana — Rokodelski dom .	113.50
37. Logar Rudi, Ljubljana - Moste	110.95
38. Hrastelj Mirko, Zagorje ob Savi	99.00

4. Cerovšek Jože, št. Vid n. Ljubljano, šk. zav.	130.05
5. Hribar Jože, št. Vid nad Ljubljano, šk. zav.	127.85
6. Hribar Jože, Dob pri Domžalah	125.30
7. Vrhovec Anton, št. Vid nad Ljublj. šk. zav.	123.90
8. Simon Janez, Dob pri Domžalah	122.00
9. Kralj Tone, Groblje pri Domžalah	120.50
10. Pirnat Miha, Groblje pri Domžalah	116.00
11. Šorn Tine, Groblje pri Domžalah	115.50
12. Limoni Drago, Dob pri Domžalah	114.50
13. Birk Ciril, Dob pri Domžalah	112.50
14. Pirnat Nejko, Groblje pri Domžalah	112.50
15. Ažman Niko, Dob pri Domžalah	109.25
16. Kovič Rado, Dob pri Domžalah	106.90
17. Mihelčič Jože, Groblje pri Domžalah	106.00
18. Osolin Miha, Groblje pri Domžalah	101.25

Mladci, deseterboj.

1. Burja Tone, št. Vid nad Ljubljano, škof. zav.	188.00
2. Mravlje Vinko, Brezovica	176.00
3. Segula Pavel, Kranj	171.20
4. Grmek Franc, Kranj	152.75

Jože Hvale.

Med nama

Brat

Si bil že kje na obisku? Neštetokrat. Ko prideš k tujim ljudem, je zate vse novo. Nov kraj, sobe, oprema, ljudje. Toda vse to je mnogokrat silno različno. Zaželiš si še obiska, drugič komaj čakaš, da se poslovliš. Nekje si rad, drugod se dolgočasiš. Pa čemu ti to pripovedujem? Zato, da boš poiskal vzrok, zakaj je pri nekaterih ljudeh tako prijetno, drugi ti gredo pa neprestano na živce. Pomisli tudi, da prav tako prihajajo ljudje k vam, v vašo hišo, gledajo, opazujejo, presojujejo in sodijo.

Komaj boš verjel, da doma ne naredo starši, ampak otroci. Naj bodo majhni ali veliki, oni so

postanejo tuji. In stopi potem v njih dom, posesti tam samo četrť ure in videl boš, da je v hiši dolgočasno, da je vse okorelo, nič prijaznega, nič vabečega, nič odkritega, pogovor postane kmalu samo posloven, poveš, čemu in po kaj si prišel, pa je vse odpravljeno, in vesel si, da smeš oditi. Ljudje smo pač različni, a vendar mora te razlike urejevati ljubezen, prijaznost, potrpežljivost, skrb, ki jo narekuje čut do brata in sočloveka.

Ničesar ti ne očitam, a rad mi boš verjel, da se marsikateri fant nekako izneveri svojemu domu. Da se pred brati in sestrami nekako prevzame. Posebno se to rado zgodi, če se fant, kakor pravimo, »osamosvoji«. Ni treba, da bi se že poročil. Dovolj

Časna tudeležba VDK pri odkritju kraljevega spova Ljubljani dne 6. IX. 1940.

tisti, ki domu dajo pečat domačnosti in prijetnosti, seveda pa tudi puščobe in dolgočasja. Bratje in sestre med seboj, njihovo prijazno razmerje, njihovi odnosi, njih ljubeznivost, to je šele ono, kar nas v hišo vleče.

Brat z bratom povsod. Ni prazna beseda, ni odveč. Sam poznaš dovolj družin, poznaš dobre in slabe. Pa jih presočaj! Brat brata opominja, mu daje lep zgled, se potegne zanj, ga brani. Če tega ni, nastane razdor, brezbriznost, bratje in sestre si

je, da gre od doma, da gre morebiti v mesto ali da ima nekoliko boljši košček kruha, kakor ga pa imajo njegovi bratje in sestre. Na videz to ni posebno huda stvar, saj se zelo pogosto dogaja, vendar se pa ta človek nekako izključi iz domačega kroga in dom je s tem mnogo zgubil, zgubili so bratje in sestre. Fant, zavedaj se, da nisi sam, da so tudi drugi. Dolžan si ljubezni in spoštovanja vsakomur, še toliko bolj pa svojemu domu, svojim bratom in sestram!

J. V.

NOVE ŽALOSTINKE

Povpraševanje po preprostih, a lepih nagrobnicah je vedno večje, posebno za nastope moških zborov na dan Vseh svetnikov. Fantovski odsek v Kostivnici, pošta Podplat, je prejel kot prispevek h graditvi svojega novega prosvetnega doma tri nove, mične skladbe v 40 razmnoženih izvodih in je pripravljen te oddati interesentom po 1 izvod proti pošiljki din 6 v znamkah naprej.

Naše ime

Na razpis ankete o novem imenu naše organizacije smo prejeli dolgo vrsto odgovorov, od katerih jih vsaj v posnetku nekaj objavljamo, da s tem vzbudimo še nadaljnje razmišljanje o novem imenu. Kakor je razvidno iz objavljenih odgovorov, velika večina delavcev v organizaciji sami želi nazaj ime Orel, večina onih izven organizacije pa s tem imenom ni več zadovoljna in predlaga nova imena, kakor so: Krizarji, Borci, Junaki, Slovenski strazarji, Rožanci, sedanje ime itd. Anketa tudi dokazuje, da ta ali oni hoče, da bi naša organizacija tudi svoje delovanje in svojo smer spremenila, ne

samo ime. To se nam zdi povsem nepotrebno, saj so naša načela povsem pravilna, jasna, vrednote in ideali prav tako v popolnoma pravem redu: Bog, narod, država! In v tem je jedro vsega našega dela, naj se ime določi to ali ono!

Urednik.

Na Vaše vabilo naj Vam takoj odgovorim:

Ne zdi se mi modro, da bi koga beseda fant motila. To ime je tako udomačeno in dovolj povedno ime, da se poda prav tako doraslemu mladcu kakor 80 letnemu možaku, ki je še samski.

Misel, da bi se Orel po imenu ne oživiljal več, se mi zdi pravilna. Naloge fantovskih odsekov so danes vse globlje in širše.

Dobiti pa pravo ime, je silno težko, ko je sedanji naslov že zelo udomačen. Dokaj sem danes premišljeval, pa se mi ni posvetilo kaj zares primerne. Gore in zvezde, reke in

Nekdaj so tudi večali (veča — zbor, zborovanje), pa ni za sedanje uho prijetna beseda.

Torej toliko. Še in še vprašajte in izprašajte! Gotovo boste dobili boljši nasvet! — Bog živi!

Finžgar.

Veseli me, da hočete ime Fantovski odsek zamenjati z drugim, ker to ime je prvič predolgo, drugič silno prozaično, tretjič ne izraža nobene ideje. — Le kako novo ime? Ali bi Križarji ne bilo primerno, kakor jih imajo Hrvatje? To ime je program! In sicer tak, kakor ga naš čas zahteva! Križarji so bojev-

vadba začne takoj na drugi strani lista. Hočem reči: telovadba, telesnost, to je ena naših prvih in glavnih stvari.

Zato bi jaz želel, da bi se z imenom vred tudi sistem spremenil!

Janez Kalan.

V izbiri imena za našo fantovsko organizacijo sem za svojo osebo mnenja, da si zopet privzamemo ime »Orel«, ker to ime prav dobro zadene značaj naše organizacije.

V tem mnenju me podpirajo tile razlogi:

1. Ime »Orel« je pri naših ljudeh že tako ukoreninjeno, da bi se težko navadili na drugo.

2. Poleg tega se pričinja naša himna s prelepimi besedami: »Dvignite, orli, v jasne višave...!« in beseda »orel« se v himni še večkrat

Tek.

rože, križe in križarje — vse je že pokrščeno s takimi naslovi. Treba bi bilo kolektivnega imena.

Imamo besedo rožanci, ki pomeni stebre. Tudi sem slišal, da so rekli fest fantom: presneto, to so rožanci. Ime se nahaja vulgo pri hišah in tudi pišejo se nekateri tako. Vsebinsko bi nekaj pomenilo: stebre, opore kat. preroda. Pa mi ne zveni lepo.

Edino kolektivna beseda mi še nekaj ugaja, namreč srenja. Ti, ki so v srenji, so srenjani ali srenjci. V srenjo veleti, ukazati, v srenjo voliti, srenjo voditi itd. Zveza srenj, srenjska zveza. Fantovske srenje, glavna srenja itd. Beseda je pristno naša, rabljo jo menda le še Gorenjci. Ne pomeni samo zborovanja, pomeni kolektiv dveh, treh vasi; smokuška srenja, srenjski svet itd.

Imate sokolske župe, ki pa niso tako blagovzvočne kot srenje.

niki. Osvajat so šli sveto deželo. Naš čas tudi potrebuje takih borcev! Drugi proti križu, mi za križ!

Ko sem nekoč stavljal predsedniku za zgled švicarske fantovske organizacije, mi je odgovoril: »Ja, švicarska organizacija je katoliška akcija, naša pa je telovadna!« Jaz pa vprašam: »Zakaj pa bi ne bila tudi naša — katoliška akcija?« Zakaj naj bi bila naša organizacija v prvi vrsti telovadna? To je bistvena napaka naše fantovske organizacije, tako se mi zdi. Nočem pa reči, naj fantje ne telovadijo! A telovadba naj bo samo sredstvo, ne pa namen! Naj bo podrejena in naj služi višjim ciljem! Tako sem videl pri fantovski organizaciji v Nemčiji in Švici. Če se pa organizacija imenuje telovadna, potem je telovadba njen glavni in prvi namen! V tem obstoji napaka! To vidim v listu »Kresu«: Saj prinese marsikaj dobrega. A to mi ni všeč, da se telo-

ponovi. Čemu bi si torej zopet ne privzeli imena »Orel«?!

3. »Orel« je padel pod biči naših narodnih nasprotnikov, isti »Orel« naj zopet zaživi zdaj, ko smo pod »svobodnim soncem«!

Črke besede »Orel« se dajo postaviti kot začetne črke za gesla naše organizacije:

Ostane Resnica, Edina Luč!

Šega Vinko, bogoslovec,

Ne ugaja mi ime Fantovski odsek niti Orel. Mi moramo imeti ime, ki bo že samo nakazovalo značaj organizacije! Kaj smo? Smo slovenska katoliška mladina! Borimo se za verska načela v prvi vrsti, borimo se za narodno zavednost, borimo se za svobodo in neodvisnost naše države Jugoslavije. Borbeni smo torej na vsej črti, a vendarle plemeniti, ker se borimo za plemenite ideale! Borimo se in smo borci, zakaj bi torej ne bili še — Borci?

Borci smo in Borci bomo ostali! —
R. Stegmüller, Ljutomer.

Kakor vsi drugi člani in prijatelji naše organizacije, tako sem tudi jaz mnenja, da dobimo nazaj naše staro ime »Orel«, saj smo pod njim že tri desetletja orali med slovenskim narodom. S tem bi pridobili mnogo več članstva. Ko bi dobili ime »Orel«, bi nas ljudstvo zopet spoznalo, ter bi ob spominu na sardove, ki jih je bivša »Orlovska zveza« rodila med slovenskim ljudstvom, pošljalo svojo mladino zopet v naše vrste. Da se pa naša organizacija mora imenovati po ptici, je pa tudi simboličnega značaja, da se kot orel dvigamo v višine lepega in dobrega. Tretjič, kar nas najbolj veže, da si oblečemo staro ime, pa je naša himna »Dvignite Orli«, ki se ne sme spremeniti.

Jože Mulej, Celje.

Meni se zdi najbolj primerno in najbolj potrebno ime »Orel«. Saj imamo tako lepo himno »Dvignite Orli...« in koračnico »Mi smo Orli«, ki bi jih bilo tako škoda spreminjati.

Capuder Alojzij, Brdo.

Moja misel je, da bi bilo naše ime »Borci« in ne »Orel«; pomen bi bil pravi.

Krof Jernej, Lokovica pri Mežici

Vsak mi takoj pritrди, ko pravim, da bi bilo najprimernejše ime »Orel«. Ne najdem razlogov, po katerih bi kazalo nadeti si kako drugo ime. Naša organizacija naj se torej imenuje »Orel«. Mislim, da je to želja večine članov ZFO. Če pa to ime ne bo uspelo, predlagam ime »Slovenski stražar«, oz. »Slovenska straža«.

Ciril Skebe, Novo mesto.

Moje kot mojih tovarišev mnenje je, da ostanemo pri svojem starem imenu »Orel«. Namesto »Orla« bi prišlo v poštev »Junak«, toda ostani-mo rajši pri našem starem tradicionalnem imenu »Orel«, kot ga imamo v Ameriki in pri br. Čehih in Slovaki. S tem bi tudi pridobili starejšo generacijo, da bi se bolj živahno udeleževala, kot se sedaj.

Mrak Savo, Celje.

Brez dvoma je potrebno, da se da naši organizaciji ime, ki bo ustrezalo njenemu ustroju in njenim ciljem. Sicer se nam je to zdelo pred nekaj leti mnogo nujnejše kot danes, ko smo se imena ZFO, FO in »Slovenski fantje« že nekam privadili, vendar so to le imena prehodne dobe. Zelja naših fantov je, da se naša zveza prekrsti v Slovensko fantovsko zvezo, FO naj ostanejo, člani

Ivan Novak

Novela iz spomladi pred majniško deklaracijo. — Spisal Ivan Čampa.

Popoldne se je razbohotal čudovit dan nad Ljubljano. Nebo je bilo sinje kakor nedolžno dekliško oko. Sonce je viselo na nebu kakor velikanski cekin in sijalo na mesto, ki je bilo čudno tiho in spokojno. Nikjer se ni ganila najmanjša veja. Drevje je bilo napeto in v nekem nerazumljivem drgetu je pričakovalo velikega trenutka, ko se bodo razpočili nežni popki in bo iz svilnate posteljice pokukal prvi list v novo pomlad.

Prav tak nemir kakor na drevju je bil tudi v Viktorijinem srcu. Skoraj nič ni mogla jesti opoldne in babico je skrbelo, če ni morda zbolela. Komaj jo je deklica prepričala, da je popolnoma zdrava. Kar v eno se je ozirala od mize na belo stezo, ki se je vila pod hišo, če morda že ne prihaja študent od kosila. Na vsak način je hotela, da bo ona pričakala njega v vrtni uti. Sam Bog vedi, kaj ji bo prinesel! Sicer pa, naj pride prednjo s čimer koli, lepo bo! Njej ni bilo toliko za tisto, kar ji bo pokazal. Poglavitno ji bo on sam, ko bo sedel ob njej in se ne bo bal, da bi ju kdo motil v njuni sreči...

Takoj po jedi je izginila za trenutek v svojo sobo, da bi se preoblekla. Hotela je, da pričaka svojega študenta kakor kraljična. Dolgo je premišljala, kaj naj dene nase, da bo prikupnejša. Končno se je odločila za svetlo sinjo oblekco. Prepasala se je z ozkim črnim pasom, ki si ga je ob strani zavezala v mašnico. Črni so bili tudi zapenci, ki so bili na gosto razporejeni po obleki od vratu do opasja. Tudi šolničke si je obula črne. Potem si je pred ogledalom uredila še lase in, ko se je ogledala od glave do peta, si je zadovoljno prikimala, zakaj videla je, da je lepa.

Taka je z drhtečim srcem odšla na vrt. Babica, ki je gledala za njo, se ni mogla načuditi, kako da se je Viktorija tako napravila. Saj je vendar vse doslej hodila v žalni obleki. Že dve leti je bilo od očev-tove smrti, vendar ji vse do danes še ni padlo na misel, da bi se svetlo oblekla.

»Le kaj se godi s tem dekletom?« se je spraševala stara gospa. Pa ni mogla pogoditi nič pametnega. Šele potem, ko je prišel po stezici Novak, ki je samo za trenutek izginil v hišo in takoj potem odšel z neko drobno knjižico na vrt, se ji je posvetilo. »Sestanek imata,« ji je spreletelo možgane. Skoraj se je malo zdrznila ob tej misli. Toda že v naslednjem trenutku je s trezno pametjo premislila vso stvar in prepričana je bila, da je Novak preveč resen za takšne neumnosti, ki rojijo mladim dekletom po glavi. Morda se je njena vnukinja res zagledala vanj. Pa kaj to! Jo bo že minilo. Novaku prav gotovo ni za neumnosti. O tem je bila tako trdno prepričana, da bi bila dala za Novaka roko v ogenj. Z ničimer ji ni sicer dokazal svoje poštenosti, vendar ji je srce pravilo, da ta mirni fant ne more biti potuhnjjen. Res je sicer nekoliko podvomila vanj tedaj, ko je prvič prišel pred njo, in tudi potem jo je še vedno nekaj vznemirjalo, sčasoma pa je Novak vedno bolj rasel v njenih očeh in človek bi skoraj dejal, da ga je polagoma začela zamenjavati s svojim sinom, ki je padel v vojski. Tako se je vživela v to, da je res nekoliko pozabila na svojega nesrečnega sina. In tako prav zares ni zamerila vnukinji, če se je tudi njej, ki je večno živela v tej samotni in dolgočasju, porodilo v srcu kakšno čustvo do ubogega študenta, ki je preživljal enako, če ne še bolj žalostno usodo.

Ko je Viktorija, ki je čakala v uti in ni mogla ne sedeti ne stati od hrepenenja in nepotrpežljivosti, zaslišala škripajoče stopinje, se je komaj zadrževala, da ne bi naredila kakšne neumnosti. Srce ji je tako burno plalo, da se je bala, da ji ne bi planilo iz prsi.

Novak je prišel ves miren.

»Pa ste me res prehiteli,« je dejal. Ob pogledu nanjo se je še sam nekam zmedel. Ni je še videl tako lepe. In kljub temu, da mu ni bilo za otročarije, ni mogel mirno preko tega. Neko prav svojsko čustvo mu je zajelo srce, ko je sedel poleg nje.

Viktorija je bila kar bleda od notranjega nemira. Radovednost in vznemirjenost sta ji medli glavo in srce. Ni vedela, kaj bi mu dejala v pozdrav. Videla je, da drži Novak v roki drobceno, v rdeče usnje vezano knjižico.

»Kaj imate tukaj,« je vprašala.

»To je tisto, kar sem vam mislil pokazati.«

»To?« Na obraz ji je leglo razočaranje.

»Ne sodite prehitro, gospodična,« jo je posvaril Novak, ko je videl čudni izraz na njenem obrazu.

»Sem pa res radovedna.«

Novakov obraz je bil svečan. Drobno knjižico je držal v roki kakor svetinjo in ni prav vedel, kako naj začne pripovedovati dekletu, kaj ima s seboj. Nazadnje je začel kar naravnost.

»Gospodična, ali veste, kdo je bil Prešeren?«

»Ne vem,« mu je odkrito priznala. »Nisem še slišala tega imena.«

»No, vidite, potem sploh ne veste, kaj je lepo. Prešeren je bil naš največji pesnik. Bil pa je tudi eden največjih poetov svojega časa. Če bi bil Nemeč, bi ga prav gotovo postavili ob stran Goetheju in Schillerju. Ker je bil Slovenec, je le malokomu znan. Pokazati vam pa hočem, da je pisal čudovite stvari. Ob njem boste šele spoznali, kaj je lepota.«

Z zanimanjem ga je poslušala. Tudi to je bilo zanimivo. Saj je že naprej vedela, da bo z naslodo poslušala vsako besedo, ki pride iz njegovih ust. In končno: bogve, če ni Novak prinesel tega svojega pesnika zato s seboj, da ji bo z njegovimi besedami razkril svojo lastno ljubezen. Vedela je, da so jih fantje in dekleta brali skupaj ob sanjavih večerih.

»Sem pa res radovedna, kakšne stvari je pisal ta Prešeren,« je dejala.

In Novak je začel brati. Kar odkraja sta šla. Viktorija ni nekaj časa kazala nobenega posebnega zanimanja. Polagoma pa so jo pesnikove besede zgrabile in začela je doživljati vsako vrstico posebej.

»Berite še,« je prosila, kadar je Novak prenehal. Opazila je, da študent ne bere, temveč da zna skoraj vse pesmi dobesečno na pamet. To jo je še posebno zgrabilo.

»Zdaj bova prišla do najlepšega,« ji je povedal. »To je Krst pri Savici. Toda da boste to pesem bolj razumeli, vam moram povedati nekaj predzgodovine. Pesnik se je zamislil v tiste čase, ko je začelo med Slovence, ki so bili nekaj pogani, prodirati krščanstvo. Od vseh strani so prihajali misijonarji, da bi naš narod poučevali v pravi veri. Mnogi so prihajali z dobrim namenom. Še več jih je pa bilo, ki niso prišli med nas zaradi Kristusa, temveč zato, da bi naš narod potujčevali. In temu so se ljudje začeli upirati. Začeli so se veliki boji, ki so trajali leta in leta. Slovenci, ki so bili majhen narod, so seveda kljub hrabrosti morali podleči. Vendar so se še vedno dobivali junaki, ki niso hoteli odnehati. In o takem junaku pripoveduje tudi Prešernova pesem. Če boste poslušali z ljubeznijo, boste spoznali, koliko lepote in resnice je v njej.«

In Novak je začel s branjem. Njegov mehki glas je dobil še večjo nežnost, ko je bral čudovito zgodbo.

Viktorija je priprla oči in poslušala. Besede so jo zajemale in opajale. Kakor bi sama doživljala, se ji je zdelo, ko je stopal pred duševne oči junak Črtomir, ki je prišel na blejski otok z darmi za boginjo Živo in je tam našel deklico Bogomilo. Že ob prvem pogledu se je v srcih obeh prebudila ljubezen — lepa in čista in trdna, da bi je nobena sila na svetu ne mogla razdreti. Toda boji med Slovenci in Nemci, ki so pod izgovorom, da prinašajo med Slovence vero ljubezni, le potujčevali in hoteli izruvat iz poštenega naroda samo njegove navade in običaje z jezikom vred, so se nadaljevali s tako srditostjo, da so padli že vsi slovenski voditelji, le Črtomir je še ostal. In ko je prišla vrsta nanj, da je moral v boj, je iz ljubezni do svojega naroda pustil vse, kar mu je bilo najdražje, celo ljubljeno Bogomilo, in odšel. (Dalje prihodnjic.)

pa naj se imenujejo z lepim in čisto ustrežajočim imenom »Slovenski fantje«. Saj se je že kar udomačila; zraven je to pristna domača in ne iz tujine, ne po ptičih vzeto ime. Če bi ta predlog ne osvojila zadostna večina, se pridružujemo tistim, ki so za to, da se da organizaciji staro in priljubljeno ime »Orel«. Kakšnih »Junakov« naj bi nikar ne uvajali, ker se morda poda Hrvatom, nam pa nikakor ne! **Cerkniško okrožje.**

Vpelje naj se zopet staro ime za zvezo Slov. Orlovska Zveza, Ljubljana. — Za podrejene edinice pa namesto odsek, društvo; tako bo nastalo ime »Orlovske društvo v...« Odseki pa naj bi se imenovali na primer, če ima društvo več oddelkov: športni odsek, pevski, dramski itd. **Podzveza Novo mesto.**

Polhovgrajski okrožni odbor je na svoji zadnji seji sprejel željo, da se naši Fantovski organizaciji obnovi priljubljeno ime »Orel«. Poudarjamo, da je to že davna želja ne samo tistih, ki so nekoč to ime nosili, pač pa tudi mlajših fantov. Čudimo se ZFO, da razpisuje oglas za »Naše ime«, ko je vendar na lanskem občnem zboru ZFO polna Frančiškanska dvorana soglasno in enodušno zahtevala to ime nazaj, — ter je tudi odbor ZFO obljubil, da se bo to ime, ki je bilo po krivici in nasilno odvzeto, naši organizaciji vrnilo. — Upamo, da dobimo naše prejšnje ime nazaj. **Odbor.**

Naša organizacija naj dobi ime: »Orel«. Lepo je bilo to ime prej, še lepše bo sedaj, ko se bo popravila velika krivica iz l. 1929. Tudi ima Orel svojo himno tako lepo, da lepše ne po vsebini niti po kompoziciji ne bo nihče sestavil. Zato nazaj z imenom: »Orel« in to čimprej; če bi se kak drugi organizaciji zgodila taka krivica, kakor se je nam, pa bi bili prišli na vlado ljudje, njim naklonjeni, dne 24. jun. 1935 opoldne, ob ¼ na 1 bi bila tisti organizaciji popravljena krivica!!!

FO v Želmljah.

MI HOČEMO ORLA!

Fantje našega odseka so soglasno sklenili, da si želijo nazaj staro ime in da kakor z imenom, tako tudi z delom nadaljujemo od »Orla« začeto delo! **FO Bizeljsko.**

Izdaja Zveza fant. odsekov. — Urejuje Fr. Jesenovec, Ljubljana. — Za uredništvo odgovarja A. Trontelj C. M., Groblje - Domžale. — Tiska Misijonska tiskarna Groblje - Domžale (Trontelj C. M.)